

ஏந்துகள்

கவிரை கிடம்

|

சில துளிகள்

வணக்கம்.

நீண்ட காலமாக கவிதைக்கான இதழை கொண்டுவரவேண்டும் என்கிற கனவு அல்லது நினைப்பு இப்போது கைகூடி வந்துள்ளமை மகிழ்வைத் தந்துள்ளது. காலத்திற்கு நன்றி.

சில சமயங்களில் என்னைக் கிள்ளிப் பார்ப்பதுண்டு. முடியுமா? முயன்றுதான் பாரேன் என்றால் காலம். மேலும், நண்பர்களின் தொடர்புகள் அதிகமாக, அதிகமாக இன்றே செய் என்பது போல பல பணிகளுக்கிடையேயும் சாத்தியமாக்க ஒத்துழைத்த அனைத்து நண்பர்களுக்கும், திரு தமிழ்நெஞ்சம் அமின் அவர்களுக்கும் நன்றி கூற வேண்டும்.

கவிதை இதழ் பற்றிக் குறிப்பிட்ட தும் பலரும் காட்டிய ஆர்வம் அளவிட முடியாதது. இன்னொரு கவலையும் உண்டு. காலம் இக்கவிதைகளை, கவிஞர்களை தூக்கி நிறுத்துமா என்பதே.. எனினும் நம்பிக்கை.

நாங்கள் எழுத்துதொடங்கிய காலத்தில் மனிக்கவிதைகளாய் வந்தவைகளை வெறும் 'போஸ்ட்கார்ட்' கவிதைகள் என கிண்டலடித்தவர்களும் உண்டு.

புதுக்கவிதைகளைப் பார்த்து விமர்சிப்ப வர்கள் இன்றும் உண்டு. மேற்குலசில் கவிதைகள் மீதான பார்வை சற்று அதிகம்.

தொடரும் இதழ்களில் மரபுக் கவிதைகள், கவிதை நூல்களின் அறிமுகம் என்பன இடம்பெறும். உங்கள் கவிதை நூல்களை, கவிதை சார்ந்த சஞ்சிகைகளை அனுப்பிவைக்கலாம்.

மீண்டும் ஒரு இதழில் சந்திப்போம்.

இவன்
ஏற்கர ஏற்றஞ்

நெய்தல்

கவிதை இதழ் 01

ஞாசிரியர் & வெளியீட்டாளர் :

முல்லை அழகன்

கிளை ஞாசிரியர் & வாடவமைப்பு :

தமிழ்நெந்சம் அமின், பிரான்ஸ்

படைப்புக்கள் அனுப்பவேண்டிய முகவரி:

R. Mahendran,
34, Redriffe Road,
Plaistow,
London,
E13 0JX

email :

neythal34@gmail.com

படைப்புகளின் கருத்துக்களுக்கு
ஆக்கதாரரே பொறுப்பு.

1000 முத்துகள்

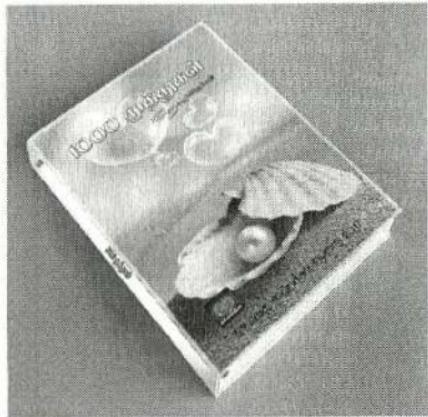
முகநூலில் பன்னாட்டுக் கவிஞர்களுக்கும் அறிவிக்கப்பட்டு, கவிநுட்பத்தினால் தொகுக்கப்பட்டு, தமிழ்நெஞ்சம் பதிப்பாக அமின் அவர்களால் நூலாக்கம் பெற்று, (எல்லாமாக 15நாட்களுக்குள் நூலாக்கி) இந்திய கவியுலகப் பூஞ்சோலை ஆண்டு விழாவில் வெளியிடப்பட்ட நூல் 1000 முத்துகள்.

1000 முத்துகள் ஒரு புதுமை முயற்சி! 100 கவிஞர்களின் சங்கமம்! வைக்க நூற்றாண்டில் ஒரு நினைவு! என்று நூலின் பின்அட்டையில், தமிழ் நெஞ்சம் அமின் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்.

சிந்தனைக் கடலுக்குள்
விந்தையான விளைச்சல்
வைக்க முத்துகள்

பலநாட்டுக் கடலில்
தேர்ந்த முத்துகள்
ஆயிரம் வைக்குக்கள்

ஒவ்வொன்றாய் மூழ்கி எடுத்தேன்
உள்ளிருந்து மின்னியது
வைக்க முத்துகள்

தமிழில் பன்னாட்டுக் கவிஞர்களின் 1000 வைக்குக்கள் அடங்கிய முதல்நூலைத் தொகுத்து, தமிழ் நெஞ்சப் பதிப்பகம் மூலம் நூலாக்கிச் சாத்தியமாக்கி இருக்கின்ற கவிநுட்பம் அவர்களின் தொகுப்பாசிரியர் உரை அது. வைக்குக்களாகவே உரையும் அமைந்து வருவது மகிழ்ச்சி தருகின்றது.

சிறியதாக இருக்கும் பெரிய அற்புதம் வைக்கு.. யப்பாளிய கவிதை வடிவம் இது..

மகாகவி சுப்ரமணிய பாரதியாரால் தமிழுக்கு அறிமுகம் செய்யப்பட்ட வைக்கு துளிப்பாவாய், குறுங்கவியாய், மணிக்கவியாய் மலர்ந்து விரிந்து

01 கவிதை திடும்

தமிழ் இலக்கியத்திற்கு அணி சேர்க்கின்றது என்பதற்கு இந்நாலிலுள்ள பல பாக்கள் சான்று பகர்கின்றன.

நான்கின் குணமாக நானுகிறாய்
உன் அவங்காரத்தை விட
அழகி நி!

(வெ.இராமதாஸ் காந்தி)

நீர் அள்ளினேன்
வாளிக்குள் விழுந்த து
நிலா

(பாமிசுரநோபல்)

நட்டுவைத்த செடிகள்
பூக்க வில்லை
முதிர் கண்ணிகள்
(ந.பாண்டியராஜன்)

இந்தியாவில்
புதூர் சிறித்தார்
பயந்த து பாகிஸ்தான்
(சுரோஜினி பாண்டியராஜன்)

நூலில் பாவேந்தல் பாலமுனை பாறூக், முனைவர் ம.இருமேஷ்,
ஆய்வுரையாளர் கவிச்சக்டர் கா.ந.கல்யாணசந்தரம் ஆகியோர்
வழங்கி யிருக்கின்ற வாழ்த்துரைகள் வைக்க பற்றிய தேடல்களோடு
விரிந்திருக்கின்றன.

நூறாவது வைக்க ஆண்டு 2017 வெளியீடாக மலர்ந்திருக்கின்ற 1000
முத்துகள், வைக்க இரசிகர்களின் ஈர்ப்பைப் பெறும் என்பது தின்னனம்.

தொகுப்பு, பதிப்பு ஆசிரியர்களுக்கு நமது பாராட்டுக்கள்.

பாவேந்தல் பாலமுனை பாறூக்

தொடர்புகளுக்கு: editor@tamilnenjam.com

அறிவு

என்னை அறிந்தாலும்
 என் எழுத்தை அறிக்க கீயலாது
 என் எழுத்தை அறிந்தாலும்
 அதன் சப்தத்தை அறிக்க கீயலாது
 என் சப்தத்தை அறிந்தாலும்
 அதன் எதிராவியை அறிக்க கீயலாது
 என் எதிராவியை அறிந்தாலும்
 அதன் உலகத்தை அறிக்க கீயலாது
 என் உலகத்தை அறிந்தாலும்
 அதன் நடுசத்திரர் கூடூங்களை அறிக்க கீயலாது
 என் நடுசத்திரர் கூடூங்களை அறிந்தாலும்
 அதன் ஒழுங்கை அறிக்க கீயலாது
 என் ஒழுங்கை அறிந்தாலும்
 அதன் உள்ளுமகை அறிக்க கீயலாது
 என் உள்ளுமகை அறிந்தாலும்
 என்னை அறிக்க கீயலாது
 என்னை அறிந்தாலும்
 என்னை அறிக்க கீயலாது
 அறிப்பது கீயல்பு
 தோன்றுதல் கீயற்கை.
 *

ஆத்மாராம்

அம்யா என் இருப்பு

அன்னையும் தந்தையும் அருந்திய உணவின்
ஒரு துளி திரண்டென் உயிரைச் சூழ்ந்தது.
அது வரை நானெனை அழியாச் சூனியும்
அதன்பின் மெய்யனுரவென்று பல் பகுதியாய்
சிற்தனை சொலைன்றின்னும் மேலாய்
தன்னுணர்வோடு தரணியில் விழுந்து
நானெனவானேன் நானோர் வெற்றிடம்.

தூழ்ந்ததனைத்துயிச் சூத்திரப் பாலை
வாழுந்து முடிக்கும் வரையிலிருக்கும்
வீழுந்த பிறகு விண்ணிலும் மன்னிலும்
ஆழுந்து கரைந்து அனைத்தும் மறைய

பாற் வெளியுதனில் பழைய நானாய்

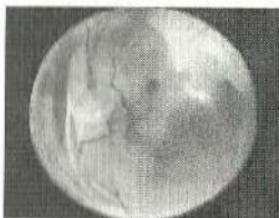
ஓன்றையுமணராச் சூனியமதனில்
என்றும் அழியா இருப்பில் கலந்து
அன்றை இன்றை நானையையுணரா
அதிலும் இதிலும் எதிலும் சேரா
அமைதி வெளியில் ஜக்கியமாகி

நிரந்தரமாவேன் நிர்க்குணனாவேன்

எக்கு போயினும் எனக்கென் கவலை

ஓன்று மட்டும் உறுதி அதுதான்
அழியாச் சூனியத்திருந்து முகிழ்தத்
என்னிருப்புயியா தென்னும் நீயதி.

ஓ. ஏ. குண்டானந்தராஜா

யாதென்பேன்

மதுரத்தின் மாதுரியமதில்
மதி மயங்கியே வீழ்ந்திடும்
மட்டமையைக்குப் பெயரறியேன்...!!

விழி தொடுப்பில்லாக
காந்தப்பரவல்கள் தூந்த
அந்த சாமரங்களில்
சிக்குண்ட கணங்களில்
விடைபெறும் சுயநிலையை
யாதென்பேன்..!!

தடவி வார்த்த குயவராய்
தம்மைத்திரித்து விரல்ரேகை
தேய்ந்து விழிந்தில் தோய்ந்து
நிற்கும் தந்தைகுவத்தின்
நெஞ்சப்பதுலை யாதென்பேன்..!!

உங்க்காக அன்று இட்ட அரிசியில்
நீருடன் அடுப்பாயில் புழங்கி
கனவுகளைக் கரைசலில்
ஆபியாக்கிய ஆராரோ
அன்னைவின் ஆதங்கத்தை
யாதென்பேன்..

நடைபாதைமில் உங்க்கான
விலாசங்களை புழுதியில்

படியவிட்டு காற்றைக்கிழித்து
காகிதப்பட்கில் காயங்களை
விட்டுப்போனதை யாதென்பேன்..!!

ஆசிகளால் சரமிட
ஆராதனையால் தமுவி
சிறுமிகுஞுடன் தவாமிருக்கும்
பெற்றவர் கனவுக்குள்
புலாய் சினத்திட
முனைந்த மனதை
யாதென்பேன்..!!

பத்துமாசத்தை பிஞ்சிய
கமத்தலை நொறிக்கிடும்
உணர்ஸில் பால் நிழலிழுந்து
வாடிடத் துணிந்த தழல்
தோன்றிய சுடரை
யாதென்பேன்..!!

பாத்திமா மின்ஹா
(மின் மினி)

விடிவு

சருகும் நானும்

பூற்றங்கும் சருது
அதனுடன் சேர்த்து
மெல்ல தரையிறக்குகிறது
என்னையும்.

என்னுடைய எனுப்பும்
சருகின் பாரமும்
ஒத்தேயிருப்பதாம்;
சொல்கிறது காற்று.

யார் முதலில்
தரையிறக்குவதேன
போட்டுப்பில்லை
எங்களுக்குள்.

எங்களிருவரையும்
வரைந்க வந்த
இந்தக் கவிதைச் சொல்லும்
சருகும் நானும்
பாகவர்களவில்
“நறு நண்பர்களென்று...”

பாரியன்பன் நாகராஜன்

ஸ்யதாஸ்

புறவைகளுடன் அவனுக்கான உறவு
கொஞ்சம் ஆசிகம் தான்
கங்கிளினால் அக்பாரட
உணர்வு அவனுக்கு
சிறுகிணேரம் வலித்து
மறக்கமுடியாதபடி
அடைத்து வைந்த உணர்வு
விரிக்க நினைக்கிறான்
மனதையும் சிறுகையும்
மறுக்கப்படும் உரிமைகள்
விரிக்கப்படும் மாப வலைகள்
சொருகுப்பாலும் ஸ்டம்
தேவப்ரந்த கத்திகள்
வழியும் குந்தி மூல்
உருடி எடுக்கிறான்
தூரம் தெரியும் விட வெள்ளியும்
சாரல் அடிக்கும் கடல் அலையும்
சரம் தேவப்ரந்த கண்களும்
தன் பால்யத்தை நினைவு கூர
வெறித்துப் பார்க்கிறான்
விடுவை அது
தரித்துப் போகுமோ அவன் கையில்

ராதா மரியுரத்தினம்

அதே நீர் சாலை வேறு குடைகள்

ஓரு மழைக்காலம்
ஓரு குடையின் கீழ்
என்னோடு அவளோ
அவங்கு நானோ
நான்கு பிடிகள்தாங்கலான
அக்குடையின் கீழ் பயணித்தோம்.
குடைக்கம்பிகளின் வழியே
வழியும் மழைத்துவிகள்
நம் பிம்பங்களை தாங்கியபடியே
சொட்டிக்கொண்டிருந்தன.
ஓரு நீர்சாலை வழியே பயணித்த
நாம் வைத்த ஒவ்வொரு அடியும்
நம்முடன் சேந்தது
குடை பிம்புத்தையும் உடைத்தது
மழையும் குடையும் சாலையும்
நம்மை பிரிக்காமல்
பாச்துக்கொண்டன.
மழை இனித்தது.
இன்றோர் மழைக்காலத்தில்
அந்நினெவுகஞ்சன்
தனித்தனிக்குடையின் கீழ்
இரு பிடிகள் தாங்கலான
அவரவர் குடையின்
கீழ் பயணிக்கிறோம்.
குடைக்கம்பிகளின்
வழியே வழியும்
மழைத்துவிகள்

அவரவர் பிம்பங்களை
குமந்தபடி வீற்று உடைகின்றன.
அந்நீர்சாலை வழியே
அவரவர் வைத்த
ஒவ்வொரு அடியும்
அவரவர் பிம்பங்களை
குடையோடு உடைக்கிறது.
அதே மழை அதே சாலை
குடைகள் மட்டும் வேறு வேறு.
இம்மழை அம்மழைக்காலத்தின்
காயத்தை எனிக்கும் எரிபொருளாம்
சொட்டிக்கொண்டிருக்கிறது
நாம் பிரிய காரணமாம் இருந்த
அந்த கார்காலத்தையும் விஞ்சி..

கே பாக்யா

ஏந்துவுள்ளது

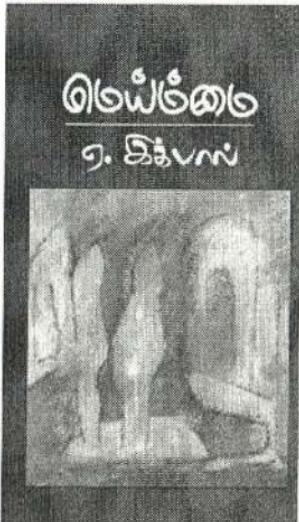
கவிஞர் ஏ. இக்பால்

அவர்களின்

மெய்ம்மை

கவிதைத் தொகுதி பற்றிய கண்ணோட்டம்

பெய்த்துக்கட்டு
ए. इक्पाल

காலத்தால் அழிக்க முடியாத கவிஞர்களுள் மிக முக்கியமானவராக கவிஞர் ஏ. இக்பால் அவர்களைக் கொள்ளலாம். கவிஞர்களுக்கு எல்லாம் முன்மாதிரியாக செயற்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் இவரை இலக்கிய உலகம் என்றும் மறந்துவிடப் போவதில்லை. உறவினராக இருந்தாலும் சரி, நண்பராக இருந்தாலும் சரி மனதில் தோன்றியதை வெளிப்படையாகப் பேசுபவர் இவர். அவர் எழுதி வெளியிட்ட நூல்கள் பல்களைக்கழக மாணவர்கள் பலரின் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அத்தோடு அவரது பிரத்தியேக வாசிக் சாலையில் பல்லாயிரம் நூல்கள் காணப்படுகின்றன. உசாத்துணைக்கான நூல்களைப் பெற பேராசிரியர்கள், விரிவுரையாளர்கள், பல்கலைக்கழக மாணவர்கள், கவிஞர்கள், எழுத்தாளர்கள் என்று ஒரு பட்டாளமே அவரது வீட்டு வாசலில் காந்திருக்கும்.

இக்பால் அவர்கள் தர்காநகர் கல்வியியற் கல்லூரியில் விரிவுரை நூய்தல்

வெளிகம் ரிம்ஸா முஹம்மத்

யாளராகக் கடமையாற்றி ஓய்வுபெற்றவர். பல மாணவர்களை ஆசிரியர்களாக்கி அவர்களின் வாழ்வை கபீஸ்சமாக்கியவர்.

இவர் ஏற்கனவே பன்னிரண்டு நூல்களை வெளியிட்டிருக்கின்றார். இவராப் பற்றி ஏனையவர்கள் எழுதிய கட்டுரைகள், கவிதைகள், குறிப்புக்கள் உள்ளடங்கிய 'கவிஞர் ஏ. இக்பால் அயிம்பது வருட இலக்கிய ஆவணம்' என்ற நூல் பெரும் வரவேற்பு பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

கவிஞர் ஏ. இக்பால் அவர்கள் எழுதிய மெய்ம்மை என்ற நூல் 57 பக்கங்களை உள்ளடங்கியதாக வெளிவந்துள்ளது. இது கைக்கு அடக்கமான சிறிய கவிதைத் தொகுதியாகும். இந்தத் தொகுதியில் அவர் எழுதியுள்ள அனைத்து கவிதைகளும் அவரது வாழ்வோடு இரண்டரக் கலந்து உண்மைச் சம்பவங்களாகும். அவற்றை கவிதை வடிவில் யதார்த்தமாக எழுதியிருக்கின்றார்.

தலைவர்களும் (பக்கம் 01) என்ற முதலாவது கவிதை காசை கடனாகப் பெற்றுவிட்டு அதை திருப்பித் தராதவர் பற்றியதாகும். இன்றைய யுகம் காசைக் கொடுத்தவன் பணிந்து நிற்க வேண்டிய குழநிலையில் காணப்படுகின்றது. காசை கை நீட்டிய வாங்கியவளோ எதுவித மனக்குலேசமும் இல்லாமல் வாழ கடன் கொடுத்து உதவி செய்தவன் மனப் போராட்டத்துடன் வாழ வேண்டியிருக்கின்றது. காசை திருப்பிக் கேட்டால் கேட்டவர் கெட்ட பெயரை சம்பாதித்துக்கொள்கின்றார். வாங்கியவர் தலைநியிர்ந்து செல்கின்றார். இல்லாம் மார்க்கத்தில் ஹஜ் எனும் புனித மக்கா யாத்திரை ஐந்தாவது கட்டாய கடமையாக விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. வசதியுள்ளவர்கள் கட்டாயம் இந்தக் காரியத்தை செய்ய வேண்டும். ஆணால் பிறருக்கு ஒரு ரூபாயாகினும் கடன் வைத்துக்கொண்டு அல்லது தமக்கு சாட்டப்பட்டுள்ள பொறுப்புக்கள், சமூக பொறுப்புக்களை எல்லாம் ஒரு புறம் ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு ஹஜ் கடமையை பல முறை செய்தாலும் அதற்குப் பலனில்லை.

இக் கவிதையில் வரும் றுமைஸா என்ற பெண்ணும் கடன் வாங்கிவிட்டு திருப்பிச் செலுத்தாமல் இருக்கின்றான். திருப்பிக் கடன் வேண்டும் என்றால் பழைய தொகையை குறிப்பிட்டு புதிய தொகையையும் குறிப்பிட்டு

எல்லாவற்றையும் சேர்த்து திருப்பித் தருவதாகக் கூறியே மீண்டும் கடன் வாங்கும் நந்திரோபாயத்தைக் கையாளின்றாள். ஆனால் இறுதி வரை கடனைத் திருப்பிக் கொடுக்கவுமில்லை. கடன் கொடுத்தவரை மதிக்கவுமில்லை. ஆனால் கடன் வைத்துக்கொண்டு அவள் ஹஜ் கடமையை செய்யப் போவது எந்தாவக்கு இறைவனிடத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் என்று வாசகரி டத்தில் வினா தொடுக்கின்றார் கவிஞர் ஏ. இக்பால் அவர்கள்.

திருப்பிக்கொடுக்காது திடீரென ஒரு காகிதத் துண்டில் இத்தனை ரூபா உங்களுக்குத் தரவேண்டும் இன்னும் இத்தனை ரூபாக் கடன் வேண்டும் சேர்த்தெல்லாம் மொத்தமாய்த் தருவேன் என்றெழுதிக் கடன் வாங்கும் எத்தனங்கள் இவளிடம் மெத்தமுண்டு!

வாடிக்கையாளர் வருத்தம் (பக்கம் 13) என்ற கவிதை வங்கிகளில் பணம் வைப்பு செய்யும் போது அல்லது பெறும்போது நிகழ்கின்ற பிரச்கிணைகளின் கருவை மையமாக்குவதை இன்று அனைவருக்கும் வங்கியில் கணக்கு இருக்கின்றது. அவசரத் தேவைகளுக்காகவும், சமிப்புக்காகவும், திருடர் தொல்லைகளிலிருந்து பாதுகாப்பு பெறுவதற்காகவும் வங்கியில் பணம் வைப்பு செய்யப்படுகின்றது. குறிப்பிட்ட வங்கியின் தொடர் வாடிக்கையாளர்களுக்கு சில சலுகைகள், அன்பாரிப்புக்கள் கிடைக்கின்றன. இந்தக் கவிதையில் குறிப்பிட்ட தொடர் வாடிக்கையாளரான கவிஞர் பத்து வருடங்களாக அந்த வங்கியில் கணக்கை நடைமுறைப்படுத்தி வருகின்றார். ஒருநாள் அவர் காசை வங்கியில் கையளிக்கும்போது அதை வாங்கிப் பார்ந்த வங்கியாளன் திடீரென எழுந்து முகாமையாளிடம் செல்கின்றான்.

சிறிது நேரத்தின் பின்னர் துப்பாக்கியிடுன் இரண்டு பொலீஸார் கவிஞரை குழ்ந்துகொள்கின்றனர். காரணம் அதில் ஒரு நோட்டு கள் நோட்டு என்பதனாலாகும். பத்து வருட வாடிக்கையாளர். மிகப் பரிதாபமான நிலையில் காணப்படுகின்றார். வழுமையான வாடிக்கையாளர் என்றங்கூடப் பார்க்காமல் எவ்வித விசாரணையுமின்றி நேரடியாக நீதவாணிடம் ஆஜர் படுத்தப்படுகின்றார். ஒரு இலட்சம் பணத்தை பினையாகக் கொடுத்துத்தான் கவிஞரால் திரும்பி வர முடிந்தது. இப்படி ஒரு துரோகத்தை செய்த வங்கியில் இனியும் எப்படி வாடிக்கையாளராக இருப்பேன் என்கிறார் கவிஞர். இவ்வாறான சட்டங்களும், திட்டங்களும் அப்பாவிகளை மிகவும் கவலையடையச் செய்வனவாகும். என்னதான் பண்புடன் வாழ்ந்தாலும் மனிதனையன்றி பணத்தைத்தான் பார்ப்பார்கள் என்பதை கவிஞர் நன்கு உணர்த்தியிருக்கின்றார்.

பத்து வருடங்கள் என்
பண்பினை வங்கி
அறிந்ததென் ஏறண்ணி
ஆலாய்ப் பறந்த நான்
அப்போதுதான் எல்லாம்
பணத்துடன் மனிதனைப் பார்ப்பார்
என்பதை உணர்ந்திட முடிந்தது!

நான் மனிதப்படே இல்லை (பக்கம் 39) என்ற கவிதை ஆசிரியர்களை இழிவு படுத்துவார்களுக்காக எழுதப் பட்டிருக்கின்றது. அதாவது கவிஞர் ஆசிரிய சேவையாற்றிய காலத்தில் அவரையும் இன்னொரு பெண் ஆசிரியரையும் பற்றி அவதாராக எழுதியவர்கள் உண்மையில் வீரமில்லாத கோழையர்களாவர். எதுவாக இருந்தா ஒும் முகத்துக்கு முன்னே சொல்லும் கவிஞருக்கு இவ்வாறானதோர் அவமானத்தைத் தேடிக்கொடுக்க முனைந்தவர்கள் உள்ளத்தில் பொறாமை எனும் தீச்கவாலை கொண்டவர்கள். ஒரு பெண்ணின் மீது இருக்கும் கோபம், ஏரிச்சல், வெறுப்பு என்பவற்றையெல்லாம் ஒரே வார்த்தையில் சொல்லிவிடலாம் என்றால் அது அந்தப் பெண் பற்றி தவறாகப் பேசுவதே ஆகும். அதுதான் ஒரு பெண்ணிற்கு கொடுக்கப்படும் உச்ச தண்டனையும் பட்டமுமாகும். அதே போல அந்தப் பெண் ஆசிரியரை அவதாரு பேசி தீய கண்ணோட்டத்தைக் கொடுத்தவர்களுக்கு இறைவனின் தீர்ப்பு நாளில் தண்டனை கிடைத்தே தீரும். ஆசிரியையின் கணவர் கவிஞரிடம் தன் மனைவியைப் பற்றி தனக்கு நம்பிக்கை இருக்கின்றது என்று கூறுவதில் வாசகர்களுக்கும் மனத்திருப்தி ஏற்படுகின்றது. கவிஞர் ஆணித்தரமாக நான் மனிதப்படே இல்லை என்று சொல்லி விட்டார். ஆசிரியையும், அவரோடு இணைந்து அவரது கணவனும் மனிக்காலிட்டால் நாளை மறுமையில் இவ்வாறு அவதாரு சொன்னவர்களுக்கு விமோசனம் கிடைக்குமா என்பதும் சந்தேகமே.

காரணம் எனிது (43) என்ற கவிதை காதல் எனும் பெயரில் அரங்கேறும் களியாட்டத்தை எடுத்தியம்புகின்றது. காதல் புனிதமானது என்று சொல்லப்பட்ட காலம் மாறி காதல் என்றாலே பருவத்தின் பைத்தியக்காரத்தனம் என்று சொல்லுமளவுக்கு இன்று காதல் சந்துபொந்துகளில் எல்லாம் சீரழிந்து கொண்டிருக்கின்றது. அவ்வாறு காதலித்து, ஊர் கூற்றி.. பின் திருமணத்துக்கு முதலே கர்ப்பமான ஒரு பெண் பற்றியே இந்தக் கவிதை பேசுகின்றது. தன் காதலி கர்ப்பமாக இருக்கிறாள் என்று தெரிந்ததும் வெளிநாட்டுக்குச் செலவத்

01 கவிதை திதி

துணிகின்ற காதலன் வெளிநாடு சென்று வந்து அவளை மணமுடிப்பதாக உறுதியளிக்கின்றான். ஆனால் வெளிநாட்டுக்கு சென்று வந்த பிறகு இது பற்றி கதைக்கையில். தான் இல்லாத காலத்தில் அவளது நடந்தை தவறாக இருந்திருக்கின்றது என்று முகத்திலிட்டதாற்போல கூறுகின்றான்.

நம்பிக் காதலித்து, தன்னையும் பறிகொடுத்து, பின் திருமணத்துக்கு முதலே கர்ப்பமாகி இறுதியில் காதலனே காதலியை நடத்தைக் கெட்டவள் என்று சொல்லுதில் எங்கேயிருக்கிறது காதல்? காதலியைக் கைப்பிடித்து சொந்தமாக்கும் முன்பே களவாக அவளை அனுபவிப்பதில் எங்கேயிருக்கிறது காதல்? வீட்டார் நம்பி வெளியே அனுப்ப உல்லாச விடுதியில் உல்லாசமாக இருக்கும்போது ஏறிய காம போதையில் எங்கேயிருக்கிறது காதல்? காதல் என்ற சொல் இன்று கள்ளத் தொடர்புக்குத்தான் அநேகமாக பயன்படுகின்றது. அதைத்தான் மேற் கூறப்பட்ட சம்பவம் தெட்டத் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

இப்படிப் பல உண்மைச் சம்பவங்களைத் தொகுத்து கவிதை களாக்கி மெய்ம்மை என்ற புத்தகம் வெளிவந்திருப்பதானது அந்த மெய்யை அனைவரும் உணர்ந்து திருந்தி வாழ்வதற்கான நல்லதொரு எடுத்துக்காட்டாக அமைந்திருக்கின்றது. அதை அனைவரும் கருத்தில்கொள்ள வேண்டும். நல்ல விடயங்களை நாடிப் போக வேண்டும். தீயவற்றைக் கண்டால் விலகிப் போக வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் அமைந்த உண்மைகளை உலகுக்குச் சொன்ன கவிஞர் ஏ. இக்பால் அவர்களுக்கு என் வாழ்த்துக்கள்!!!

வெலிகம ரிம்ஸா முஹம்மத்

வேலையற்ற கதிர் அரிவாள்
கித்து கிட்க்கிறது
விவசாயி வாழ்க்கை!

குருவிக்கூடு
கலைந்தது
தனிக்குடித்தனம்!

- தக்ஷன், தஞ்சை

வெறுக்கூ சீல ...

கோடைகாலம்
செழிப்புடன் திருக்கிறது
தொட்டியில் மரம்!

மஞ்சள் குலித்தும்
மங்களங்கரம் தில்லை
கறிக்கடை சேவல்!

பட்ட மரம்
பேசி கொண்டிருக்கிறது
துஞ்சகலுடன் கீரி!

பாம்புக்கு பால்
உறர்மிறுக்கிறது
நன்றாக புற்று!

கள் திறக்க தடை
ஏறுகிறான் தொழிலாளி
கோட்டு படி!

கல்லிலறிந்த குளம்
களங்கி நிற்கிறது
பசீயில் கொக்கு.

ரயில் பயணம்
இனிக்க வில்லை
கவையில்லா தேநீர்!

குளுக்கனர் கொக்கு
பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது
வேடன் துப்பாக்கி..!

தேர்தல் வாக்குறுதி:
கண்டு கொள்ளவேயில்லை:
வாக்கை வீற்றுவர்.

பெண் குழந்தை பிறந்திருக்கிறாள்
கள்ளிச்சிசையில் திருக்கிறது
விநாயகருக்கு மாலை.

ரா. கி. இராமகிருஷ்ணன், சேலம்.

விருப்பமுடன் செயற்படுவோம் !

காவிகவேடி கட்டினால் கயமைக்குணம் ஓடிடும்
வெள்ளைவேடி கட்டினால் நல்லவள்ளம் வந்திடும்
பட்டுவேடி கட்டினால் பகட்டுவந்து ஒட்டிடும்
கிளிகல்வேடி கட்டுவார் கிடப்பரொள்றும் தரையிலே !

வேட்டிகட்டும் போதிலே விதம்விதமாய் கரையலாம்
காட்டிநிற்கும் தாத்தினை கண்டபோது தெரிந்திடும்
அரசியவில் உள்ளார்கள் அவர்கள்கட்சி நிற்தினை
வேட்டிக்கரை ஆக்கியே விரும்பிநின்று காட்டுவார் !

வெள்ளைவேடி கட்டினால் நல்லவள்ளம் வரவேணும்
கள்ளஞ்செப்பயும் பலருமே வெள்ளைவேடி கட்டினார்
பள்ளிக்கூட ஆசான்கள் பாங்காய்கட்டிய வெள்ளையை
கொள்ளலை கொள்ளும்கூட்டமும் கூடவைத்து இருக்குது !

தறவுகொண்ட உள்ளத்தார் தூப்மைகாட்டும் காவியை
அறவணர்வு அழிப்பவர் ஆடைபாக்கி நிற்கிறார்
காவிகவேடி கண்டதும் கதிகலங்கும் நிலையினை
காவிகட்டி கொண்டுளார் காட்டியிப்போ நிற்கிறார் !

பன்பாடு காசாரம் காட்டும் வேட்டி
பலராஜும் தளதுநிலை இழந்தே போச்க
வேட்டிகட்டி நிற்கின்றார் நிலையைப் பார்க்க
விதம்விதமாய் என்னம் இப்போ தோன்றலாக்க !

படுத்தவரும் கட்டினார் பாமராம் கட்டினார்
உடுத்தின்ற வேட்டியினால் உவகையடன் அவரிருந்தார்
மதித்தகரை சால்வையினை எடுத்தத்தோழில் போட்டதும்
துடுத்தெழுந்து கம்பீரம் துளிர்த்துவிடும் அங்கேயே !

வேட்டியை மதித்துக்கட்டி சால்வையை தலையில்கட்டி
காட்டிய வீரமெல்லாம் காற்றிலே பறந்தபோச்க
நாட்டிலே வேட்டிகட்டி சால்வையை இடுப்பில்கட்டி
காட்டிடும் அசிங்கம்காண கண்களே கூசுதிப்போ !

தமிழ்நாட்டார் வேட்டிபார்த்து நந்ததாந்தி கட்டிக்கொண்டார்
அவரதைபும் கருக்கிக்கட்டி அனைவராஜும் மதிப்புப்பெற்றார்
வேட்டியதன் மகந்துவத்தை மேன்மையுஞ்ச செய்வதற்கு
வேட்டிகட்டும் நாங்களெல்லாம் விருப்பமுடன் செயற்படுவோம்!

மேல்பேண் ... (அவுள்குரியியா)

மேல்பேண் ...

... .

இலையராமச்சரமா .

ஏ. திலக பியதாஸ கவிதைகள்

தமிழில் எம். ரிஷான் ஷீரீப்

வண்ணத்துப் பூச்சியொன்றும்
எறும்பொன்றும்

சிறுகொள்ளை இழந்த
அறிமுகமற்றோர் வண்ணத்துப் பூச்சியை
சந்தித்தேன் போகன்விலா புதர்க்குக் கீழே
வான் நோக்கிப் பறக்கவியலா.....
மலைரான்றில் தேன் உறிஞ்சவியலா.....
இந்த வாழ்வெதற்கென
அது தனியாகச் சிந்திக்கக் கூடும்.

தனித்து நானும் என்கெய்ய?
சிக்கிக் கொண்டிருந்திருந்தால் சிலந்தி வலைபொன்றில்
சிக்கலை விடுவித்திருக்கலாம்.
தத்தவித்தபடியிருந்திருந்தால் தன்னீரில் விழுந்து
வெளியேற்றி விட்டிருக்கலாம்
ஆனால் இழந்த ஒற்றைச் சிறுக்கு...?

கடவுள்ள நானும்
வண்ணத்துப் பூச்சிச் சிறுகொள்ளறைச் செப்து கொடுத்திட...

ஆகவே விட்டபெறுகிறேன்,
வண்ணத்துப் பூச்சிச் சிறுகு குறித்த
எண்ணாங்கள் தவிர்த்து !

வண்ணத்துப்பூச்சி ஒந்றைச் சிறுகொள்ளு நடந்து செல்கிறது.
மனாந்துண்டுகளினிடையே மெதுமெதுவாக.....
புதுமையாயிருக்கிறதேயெனப் பார்த்தேனிரு
விழிகளையும் விரித்து.
அசைவதைக் குறித்து ஆழமாக....

வியக்க ஏதுமில்லை நண்டர்களே,
எறும்பொன்று மெதுமெதுவாக
சுமந்து செல்கிறது
போகன்விலை புதர்க்குக் கீழே கண்டெடுத்த
வன்னத்துப் பூச்சிக்கு
உரிமையற்றுப் போன ஒற்றைச் சிறைகான்களை

கவிஞரனாருவனின் மரணம்

கதிரவெயான்று, உடைந்த மேசையொன்று
விசிறப்பட்ட புத்தகங்கள் எல்லா இடங்களிலும்
பின்னனியில்...
கழுத்தில் சுருக்கிட்டுக் கொண்ட மனிதனாருவன்

காற்று வீச்கக்கேற்ப
திறந்து மூடும்
யன்னவிலிருந்து வரும்
தென்றலுக்கு விசிறப்படும்
ஏனைய கிழிந்த நாள் துண்டுகள்
பின்னனியில்...
கழுத்தில் சுருக்கிட்டுக் கொண்ட மனிதனாருவன்

யன்னவிலினிடையிலிருந்து வரும்
ஒளிக் கீற்றுகளில் தென்படும்
இருண்டு போன கவிதைகளினிடையே
இன்னும் மை கூட உலர்ந்திராத
தெளிவற்றதோர் வார்த்தைக் கோரவை
பின்னனியில்...
கழுத்தில் சுருக்கிட்டுக் கொண்ட மனிதனாருவன்

எழுதப்பட்டிருந்ததை
காணவில்லை யாருமின்னும்
அந்த வார்த்தைகள்
'எனவள் எனக்கெழுதியனுப்பினாள்
அனுதாபம் மட்டுமே காட்டுவதாக
எனது கவிதையுள்ளத்துக்கு...'

அனைத்து உறவினர் நண்பர்களுக்கும்

உறவினர்களே, மனம் கவர்ந்தவர்களே
எனதன்பின் நண்பர்களே....
புரட்டிப் பாருங்கள் உங்களது
கடந்தகால நாட்குறிப்பொன்றில் அல்லது எங்காவது
எழுதப்பட்டதொன்றிருக்குமென்பதில் சந்தேகமில்லை
உங்களுக்கென்றொரு பாச்துக்குரிய நேச மட்டு.

இப்பொழுதினி....
கொப்பித் தாவொன்றைக் கிழித்து
எழுதுங்கள், அன்பான வாக்கியங்கள் ஓரிரண்டு.
அல்லது திட்டுக்கள் ஓரிரண்டு.
எழுதி முடித்து உறையிலிட்டு முகவரியெழுதி...
தபாலிலனுபடுங்கள் எனது பெயருக்கு.
அவையெதுவும் இயலாதிருப்பின்,
இன்னுமிருக்கின்றன தபாலட்டைகள்....
தபாலகங்களில்.

மன்னிக்கவும் அன்பர்களே இவையியல்லாவற்றுக்கும்,
எதற்காக இவையெனில்....
துண்டுத் தாவொன்றில் எழுதப்படும்,
எழுத்துக்களினைனந்து உருவாகும் சொற்களை,
சொற்களினைனந்து உருவாகும் வாக்கியங்களை,
நானின்னும் நேசிக்கிறேன்.
மனதோடு நெருக்கமான....
அவ்வெழுத்துக்களுக்கும், சொற்களுக்கும்
உபிரிருக்கிறதென என்னுகிறேன் நான்.

கவிஞர் பற்றிய குறிப்பு

ம. திவகர் பியதாஸ்

20 வருடங்களுக்கும் மேலாக கவிதைகளை எழுதிச் சேகரித்து
வைத்து அதனை 2009 ஆம் ஆண்டு ஒரு தொசுப்பாகக் கொண்டுவந்துள்ள
இவரது தொகுப்பிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட 3 கவிதைகளே இங்குள்ளன.

கவிதையில் “தொடர்ச்சி நிலை” மற்றும் “அருவ பாதிப்பு”

ஏந்த ஒரு கவிதைக்கும் அடிப்படையாக அதன் தொடர்ச்சி நிலை மற்றும் “அருவ பாதிப்பு” அவசியம் என்று நினைக்கிறேன். அருவ பாதிப்பு என்று சொல்லப்படுவதாவது, கவிதை உணர்த்தும் ஒரு வகை தெளிவற்ற காட்சித் தொழுப்பு, அதாவது, அரச்சிதியான செறிவேறிய வரிகள் கொடுக்கும் அனுபவத்திலிருந்து அதன் பிம்பங்களை உருவாக்கிக்கொள்ளுதல். இதை கவிதைக்குள் நுழைந்து மீன் வாசிப்புகளின் வழி மட்டுமே சாதுபடி செய்ய முடியும் என்று நம்புகிறேன்.

கவிதையை வாசிப்பதிலிருந்து காட்சிகளை ஏற்படுத்தியான்படி அருவ பாதிப்பின் மைய அம்சமாகும். நேரான, தெளிவான கவிதைகளுக்கு இது அவசியப்பட்டிருக்கிறது. அதன் பூர் மேம்ப்பையை உணர்வது எனிதாக இருக்கும். இதன்படி வாசகள் அருவ பாதிப்புக்கு உள்ளாகுவது இலகுவாக தொடர்ச்சி நிலையற்ற கவிதைகளை இடைவெளிய ஸ்திதியிலிருந்து மீட்க உதவும். இங்கு தொடர்ச்சி நிலைக்கும், அருவ பாதிப்பிற்கும் ஏற்படும் ஒற்றுமை முக்கியமானது.

தொடர்ச்சி நிலை பற்றி இவ்வாறு சொல்லவாம். கவிதைக்குள் வரிகளுக்கு இடையிலான தொடர்பு, அதாவது விடுபடல்களற்ற இனைப்புகளைக் கொண்டிருப்பது.

கவிதையின் மற்ற அம்சங்கள் போக இந்த கீழ்க்கண்ட கவிதையை தொடர்ச்சி நிலைமல்லாத கவிதைக்கு உதாரணமாக எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

“எந்த அறிகுறியுமற்று
ஏதோவொன்றாக விடிந்துவிடுகிறது
சில பொழுது,
இசைபாக
காற்றில் மிதத்து செல்கிறது உடல்
இலோசகவும் கனமாகவும் இல்லாது.
ஒரு சிக்னல் தேவைப்படுகிறது,
அந்த நிறுத்தத்தில்
அருகிலொரு வாகனம் தேவைப்படுகிறது,
அதில் ஒரு சின்னஞ்சிறு சிறுமியின்
ஏதாவது இரண்டு சொல் தேவைப்படுகிறது
இந்த நாளை அதாதையாக்காமல்
தொட்டுத்தாக்க.”

“ஒரு சிக்னல் தேவைப்படுகிறது” என்பதற்கு முன்பான சேர்க்கைகளுக்கும் இந்த வர்க்கும் ஒரு சிறிய இடைவெளி இருப்பதாக தோன்றுகிறது. இந்த சிறு இடைவெளியில்தான் கவிதை தடைபடும். இதை தொடர்ச்சியிலிருந்து பிறழும் இடம் என்றுகூட சொல்லலாம்.

மற்றுபடி கவிதை, வாசகனுக்குள் நிகழ்த்தும் நெகிழ்வை குறைத்துச் சொல்ல முடியாது. இந்த சிறு குறையை கவிதை தனக்குள் தாங்கி நின்றாலும் சொல்லிக்கொள்ளத்தக்க கவிதை இது.

சரி, தொடர்ச்சி நிலையற்ற ஒரு கவிதையாகவே இருந்துவிட்டுப் போக்கும். ஆனால், தொடர்பற்ற வர்கள் அருவ பாதிப்பினால் இணைவது நிகழ்த்தால் கூட, அவ்விணைதல் கவிதைக்குள் இருக்கும் சிறு சிறு இடைவெளிகளை நிரப்பிவிட வாய்ப்பிருக்கிறது. மேற்கண்ட கவிதையில் மன துயரமும், சேர்விலிருந்து விடுபடும் உணர்வும் ஏற்பட்டிருந்தால் கூட கவிதையின் அருவ பாதிப்பினால் அதற்குள் விடுபட்ட இடைவெளிகள் பூச்சியட்டு நிவர்த்தியாகவில்லை என்பது என் கருத்து. இதே மாதிரியான தொடர்ச்சி நிலையற்ற அதே நேரத்தில் அருவ பாதிப்பினால் கவிதையின் இடைவெளிகளை நீக்கும் ஒரு கவிதையைப் பார்ப்போம்.

“வெமில் தன் நீழலோடு
பயணிக்கிறது
நீழலில் அச்சு நிங்கிய
கட்டிடமொன்றின் சன்னலுக்குள்
இருவரும் உடுப்பை
சரி செய்து அணிந்துகொள்கிறார்கள்
அப்போது
கவரில் நேராக ஏறிக்கொண்டிருந்த
எறும்புக்கட்டமொன்று வழி கலைந்து
குறுக்கும் நெடுக்குமாக
ஒட ஆரம்பித்தது.”

மேலிருக்கும் கவிதையில் ஒவ்வொரு வரியையும் பிரித்துப் பிரித்து வாசிக்க நேரும் போது அதனிடையிலான அவிழுந்த முடிச்களை இனம் கண்டுவிடலாம்.

முதல் இரண்டு வரிகளுக்கும் அடுத்த இரண்டு வரிகளுக்கும் இடைப்பட்ட வெளி, ஏறும்புக் கூட்டம் அவ்வெமில் பட்டு கலைந்து விலகும் என்ற அருவ பாதிப்பினால் சமன் ஆகிறது.

பொதுவாகவே வெயில் ஒளியினால் கலையாத ஏற்படி வரிசையை கவிதைக்காக அதன் பொது இயல்பை மாற்றியதாக நைத்துக் கொள்ளலாம். மற்றும் பகல் புணர்வக்குப் பிறகாக ஆடையை சரி செய்துகொள்ளும் முறையற்ற உறவை சித்தரிக்கவே முறையாக செல்லும் எழும்பின் அனிவசுப்பைக் கலைத்து அதற்கு படிமாக்க வேண்டிய கட்டாயம் வாசகனுக்கும், கவிஞருக்கும் உருவாகிறது. முறையான உறவில் கூடல் நிகழ்ந்தாலும் இந்த கவிதையின் படிமம் உணர்த்துவது உறவுகளின் பலவின்ததை மட்டுமே.

முதல் கவிதையில் ஏற்படும் மன நெகிழ்வு இந்த கவிதையில் இருக்கவில்லை. இந்த கவிதையில் சவனம் வேற்றாரு மூலமலிருந்து கினர்வதாக எடுத்துக்கொண்டாலும் முதல் கவிதைக்குரிய அனிகலன்களை இதற்கு தட்ட முடியாது. அதை வாசகன் என்றாக வாசித்து அனுபவிப்பான். இதை அவன் காந்து வாசித்தே உணர வேண்டியிருக்கும். இதையே மீன் வாசிப்பில் கொண்டும் சாகுபடி என்று சொல்லியிருந்தேன்.

கவிதைகளைப் பற்றின விசாரம் நம்மிடையே நீகழ்வது குறைந்து கொண்டுதான் வருகிறது. கவிதையைப் பேச பொருளாக்குவது மிக அரிதாக நிகழ்கிறது. நூட்பமான பகுதிகள் நீறைந்திருக்கும் கவிதைப் பரப்பில் பேசிக்கொள்ளவேண்டு எண்ணற்ற, உரையாடலாக்குவதற்குப் பொருத்தமான இடங்கள் நிரம்பிக் கிடக்கின்றன. அதில் ஒன்றை இந்த சிறிய பதிவின் மூலம் தெரிவித்திருக்கிறேன்.

- நீலகேசி

விழுதுகள்

அனீச்சம் யூவாய்
மலர்ந்த போது
முகர்ந்தேதான்
முடக்கன்றிகள்!
ஆலம் விழுதும்
ஆகவிட்டோம்
அகப்படுத்தவியலாது
அடி மரத்தில் உறங்கன்றிகள்!
எங்கோ ஒலிக்கும்
அக்கக்கா குருவியின் குரல்
உங்களுக்கு கேட்கப்போவதில்லை
மரத்தின் விழுதுகளுக்கு
மர வேர்வரை கேட்டிருக்கும்!
தாங்குவதற்கும் தயாராகும்
தனிக்களைகளை விற்குபடி

மக்ஷினி காந்தன்

நெளவடாத் கான். லி

கவிதைகள்

1.

முகம் பார்க்கும்
கண்ணாடிகளிலெல்லாம்
நீயே தெரிகிறாய் ??
நினைவுகளாய் !!!

2.

மழை நின்ற பிறகும்
மனக்குள் மழை
உன் நினைவுகளாய்!!!

3.

இயற்கையை ரசிக்கிறாய் நீ
இதயம் தொலைத்து
இயற்கை
உன்னை ரசிப்பதை
எப்போது
உனர் போகிறாய் ??

4.

சிரியாக ஞாபகம் இல்லை ...
ஏதோ ஒரு
ரயில் பயணத்தில்
அவளை கந்தித்தேன்
வேண்டாம் வேண்டாம் என்று
இதயம் அடித்து சொன்னாலும்
விழிகள்
வலிகளை வாங்கி கொள்ள
வேண்டுமென்றை
அடம் பிடித்து பார்த்தது
கானலாய் போன
காதலின் காதலி சாயலை
ஒத்த பெண்ணை !!!

5.

நிழல் தரும் மரங்கள் தான்
நிம்மதியை தரும் என்பதை
எப்போது உனர் போகிறான் ??
நவ்ன ரோபோ மலிதன் !!??

6.

இதயம் துடிக்கும்
துருவம்
சற்று சந்தேகத்துடன்
தொட்டு பார்த்தேன் ...
உள்ளுணர்வு
உன்மைபென்று
உராத்தது ...
சத்தியமாக
இதயம்
இப்பறும் இல்லை ...
இதயம் இல்லாமல்
எப்படி வாழ்கிறேன் ...
என்னுள்
ஆயிரம் எண்ணங்கள் விளைந்தன ...
விளைவு
காதல் மனக
கட்டளையிட்டு கூறிப்பது ...
உயிர் வாழ
இதயம் தேவையில்லை
அவள் போதுமென்று !!!

7.

நிறத்தில்
கருப்பு என்ன ?
வெள்ளை என்ன ?
இருட்டில்
எல்லாமே
திருட்டு குளை தான் !!!

8.
காதலெல்லாம்
கனவான பிறகு
கடவுள் எதற்கு ??
9.
புகை பிடிக்க ஆசையில்லை
உன் கை பிடிப்பதை தவிர !!!
10.
கூட்டாஞ் சேறும்
கும்மிப் பாட்டும்
கூடி நெளர்து
குச்சி ஜஸ் கடித்து
தும்பிய மழை
துவாணமாய்
மனக்குருள்
செல்லரிக்கப்படாமலே கிடக்கின்றன !!!
11.
முன்னாள் காதவி ...
உபிரி உதிர்த்து
எழுதியதெல்லாம்
உனக்காகத் தான்
என்னோ ஒருநாள்
என்னவள் அறிந்தால்
என்னாகுமோ ?
விடை தெரியவில்லை
கேட்கப் பட்ட
கேர்விகள்
புரியாத புதிராய்
உன்னை டோவவே இருக்கின்றன
வலிகள் எல்லாம்
வாழ்க்கையில்
நடக்காமல் இருந்திருக்கலாம்
ஒரு வேளை
உன்னை போல்
கனவாக கூட இருந்திருக்கவாம் !!!!
12.
மேக்அப் பூசிய
சிலிக்கான்
முகங்களை விரும்பவில்லை
இன்னும்
செல்லரித்து மிஞ்சிய
மங்களாகரமாய்
மஞ்சள் பூசிய
அம்மாவின் புகைப்படத்தை
பத்திர படுத்துவிற்கு
குழந்தை மனது!!!
13.
தேவதையே தேவையில்லை ...
கனவகளில் கூட
காயப்படுத்தும் உன்
காட்சி பிம்பம் தேவையில்லை ..
நினைவுகளில் கூட
நிம்மதியை தொலைக்கும் உன்
ஞாபகங்கள் தேவையில்லை ...
உன் குரலை
திசைபெங்கும் ஓலிக்கச் செய்யும்
மூங்கில்கள் தேவையில்லை
சாத்தானாய்
என்னை கற்றி திரியும்
உன் வாசனைகள் தேவையில்லை ..
உன் பெயரை
உச்சரிக்கும் காதவு
உள்ளம் தேவையில்லை
உன் முத்தத்தை
சத்தமில்லாமல் கேட்கும்
மன யுத்தங்கள் தேவையில்லை ...
என்னை
அனு .அனுவாய்
ஆயன் முழுதும் இம்சிக்கும்
தேவதையே ,
நீ தேவையில்லை!!!

கவிதை இதற்கு 01

14.

காலையில்
நிலை முத்தமிட வருகிறது
இரவில்
மேற்கில் குரியன் உடயமாகிறது
மழைக்கு
முன்னதாக அவசர சட்டமாப்
வாளவில் வருகிறது
மேகலூட்டம் இல்லாத
குருமை இல்லாத மழை,
அனங் காக்கும் சாரல்.
கவாசிக்க முடியாத
பகல் பொழுது மரக்காற்று.
கிளைகள் படர்ந்தும்
நிழல் இல்லாத மரம் ,
என்னவாயிற்று
இயற்கைக்கு?
ஒரு வேலை
என்னை போல்
இயற்கைக்கும் பிடித்திருக்குமோ
பட்டியக்காரத்தனமான காதல்!!!

15.

தினம், தினம்
தவறாமல்
கண்ணாடியில்
என்னை பார்க்க நினைக்கிறன்
தெரிவது என்னவோ
காதவின் பிரதிபலிப்பாய்

16.

என் ஊர் பேருந்து
நொடிக்கு ஒன்று
வந்தும் ஏற
வரவில்லை மனம் ...
கூண்டு கிளியாய்
துடிக்கும்
கடிகாரத்தை போல்
உந்தன் பிள்ளையில்
பிள்ளால்

லயித்து கிடக்கிறது மனம் ...
மனிக்கணக்கில்
ஒத்தை மரமாய்
நின்று தவிக்கிறேன்டி
உன்னை
எந்தன் அந்தை மகளாக்க ...!!!
வேட்டா வருனும்னு
வேண்டிக்கிட்ட இருக்கும் போதே
வேகமா வந்து தொலைந்தது
உன் ஊர் நினி பஸ்...
கன் கடக்கும் தூரம் வரை
ஏக்கமாய்
சாலைகளை பார்த்து தொலைத்தது
மனம்
காலங்கள் கடந்தது
காதலும் தொலைந்தது
கடல் கடந்து உழைத்து
ஊர் திரும்பினாலும்
உறவு கூடி
திருமணம் நடத்தி வைத்தாலும்
உன் பெயரும் நினைவுகளும்
ஊசலாடும் உயிருக்குள்ளு
நம்பர் பிளேட் இல்லாத
உன் காதவின்
மினி பஸ் பயணத்திலிருந்து
யார் என்னை மீட்டெடுப்பது !!!

17.

நீ ஆணா?பெண்ணா தெரியாது .
கருப்பா?சிவப்பா தெரியாது ...
உன் மூகம் காண
முப்பொழுதும் உன் நினைவுகள்
நீ வரும் முன்னே
எத்தனை ,எத்தனை
கோடி களைவுகள்
என்னை உன்னில் காண
நினைந்தேன்டா ..
நீ வர போகும் நாட்களுக்கு முன்பே
உன்கு வேண்டியபவற்றை
என் பழைய பெட்டியில்

புதியதாப் புதைத்து வைத்தேள்டா ...
 வாழ்க்கை
 ஆறில் தொடங்கி அறுபதில்
 முடியும் என்றேனா
 முட்டான் முன்னோர்கள் ...
 விதிவிலக்காப்
 நீயோ
 ஆரே மாதந்தில்
 என் கண் காணாமல்
 சிதைந்து போனாய்டா
 உன்னை சமந்த வயிற்றின் வலி
 சில மாதந்தில் ஆறிலிடும் ...
 என் மன வலி எப்போது மாறுமோ ??
 என் வாழ்வின் அடையாளமாய்
 நீ இருப்பாய் என்னிருந்தேன்....
 மிஞ்சி இருப்பது
 நான் ஏழுதிய வெந்று காசிதங்கள்
 வெறுமையாப் சிரித்தன
 என்னை போலவே !!!!

18.

அவள் அப்படித் தான்
 சத்தியமாக
 அடித்து சொல்வேன் ...
 இதுவரை
 பார்க்கும் என்னம்
 சிந்தனையில் கூட இல்லை
 எனை மறந்து
 அவளிடம் பேசகையில்
 அவள் கரங்கள்
 அடிக்கடி
 முடிய
 அந்த இடத்தை
 சரி செய்வதாப் நினைத்து
 மீண்டும் மீண்டும்
 சரி செய்து கொள்கின்றன ...
 வார்த்தை ...
 பாஷா மாநி
 பார்வையில் பரிமாறி கொள்ள
 பேச வார்த்தை முட்ட

முடிவடைக்கிறது
 அன்றைய மூச்ச நிறைந்த
 பேச்சு
 இன்னொரு நாளில்
 யாருமில்லாத
 தனியறையில்
 தனிமையில்
 கண்ணாடி முன்
 துகிலுரித்து
 தடவி பார்த்து
 சந்தோச பட்டு கொள்கிறாள் ..
 எவனுக்கு
 கொடுத்து வைத்து இருக்கிறதோ
 என அவனுக்குள்ளே
 சந்தோசப் பட்டு கொள்கிறாள்
 இன்னும் கொஞ்சம் பெரிதாய்
 இருந்தால்
 நன்றாய் இருக்குமோ
 என வேறு மாதிரியும்
 சிந்திக்க தொடங்குகிறாள் ...
 அரை மதியை
 அன்புடன் அழுத்தம் கொடுத்தே
 முழு மதி ஆக்குகிறாள்
 ஒரு நாள் ...
 உரியவனுக்கு
 உரிமையுடன்
 காதலுடன் கொடுக்கிறாள்
 அவன் கைகளுக்கு
 அடங்காதாய் இருக்கிறது
 அவளை போல
 அவள் சொல் படி ஏதோ
 செய்கிறாள் ...
 அவன் கைக்கு
 அடக்கமாள்தாப்
 சிறிதாய் இருந்திருக்கலாமோ
 என என்னாக் தொடங்குகிறாள்
 முதலிலிருந்து ...!!!

கவிதை இது 01

19.

வண்ணத்து பூச்சிகளை
விரும்புவதில்லை
(பூ) மனக
நீ என்னை விட்டு
விலகிய பிறகு !!!

20.

மரணமே வந்தாலும்
உன் புன்னகையில்
புதைந்து விட வேண்டும் !!!

21.

வரதட்சஸன ...
காதல் குழலுதும்
ஏழை மீராவுக்காக
எந்த கண்ணலும்
காத்திருக்க வில்லை !!!

22.

பூர்டி பார்த்து
புத்தகத்தை படித்து விடலாம் ...
படிப்பது கடிளாம்
புதைந்து கிடக்கும்
அவள் மனது !!!

23.

நான் கணிப்பொறி அல்ல ...
இருந்தாலும்என்
இதயத்தில் குடியிருக்கும்
உன் நினைவுகளை
எப்படி பெல்ட் செய்வது ??
என் சிற்றன்னயை
வைரவ்ஸாய் சிளத்தந்
உன் காதலை
எந்த ஆள்டி வைரவ் விகாண்டு மீட்பது
???

24.

உன் மேல்
நனைவதற்கு
என்ன புண்ணியம் செய்ததோ ???
மழை துளிகள் !!!

25.

உன் காலடி
முத்த தரிசனத்துக்காகவே
யுத்தம் செய்ய
காத்திருக்கின்றன
கேட்றக்கரை மண் கே

26.

காக்கும் கர்த்தர்
கஶாப்புக் கடை வைத்திருக்கிறது
"கவி காலம்"

27.

எத்தனை கோடி பெண்கள்
இப் பிடபஞ்சத்தில்
எனக்காக
என்ன செய்தாய் ??
ஏன்
நித்தம் குருதியாய்
நித்தம் மூழுதும்
யுத்தமாய்
உன் நினைவுகள்
நீ உலக அழகி இல்லை
உயிருக்குள்
ஏனாடி
பற்று நோயாய்
வீரபத்துடன்
உன் காதல் ???
என்னை
என்னென்னமோ செய்கிறாய் ??
வெந்று உடலை
விட்டு விட்டு
தேவதைகள் வரம் தருமாம்
நீ ஏனாடி

சாபத்தையே வரமாய் தருகிறாய் !!!
 என் பிரியான
 கொல்விவாய் பிசாசே
 கெஞ்சி கேட்கிறேன்
 விட்டு விடு இல்லயேல்
 விடை கொடு
 எனக்கான
 ஆறடி நிலத்தை
 முன் பதிவு செய்ய !!!

28.
 உன்னோடு மட்டும் கா
தல!!!

உன் முகம் காணாத போதும்
 உயிர் முச்சளில் கவாசமாய்
 நிறந்திருக்கும் உன்
 நிலா முகம்
 உன் பேச்சு கேட்காத போதும்
 இதயத் துடிப்பாய்
 ரீங்காரமாய் ஒலித்து கொண்டிருக்கிறது
 உன் குரல்
 கும்மிருட்டிலும்

கும்பகோணம்.
 நெளவாத் கான். வி

இழக் கிடக்கும் குளம்

நீ
 ஒரு மழைச்சொல்லை
 பெற்று போகிறாய்.
 தானாக
 நீர் நிரம்புற்று
 என் குளத்தில்
 வானமீன்கள்
 தாமாக வந்து
 நீந்தி கிளைகின்றன
 காற்றின் மலர்கள்
 தாமாக வந்து
 புத்துக் குலுங்குகின்றன
 ஆஸங்கரிகள்
 தாமாக வந்து
 முழ்கிச் சீலிக்கின்றன
 மான்களும் சிங்கங்களும்
 தாமாக வந்து
 நீர்த்தேன் அருந்துகின்றன
 என் குளத்தில் எல்லாம்
 தாமாகவே
 நடந்தேறுகின்றன
 ஆனாலும்
 என் குளம்
 நானாகவே நிரம்புகிறது
 உன் அன்பின் இழுக்கில்.

- பெண்ணியம்
 செல்வக்குமாரி

காதல் கவிதைகள் அன்றும் இன்றும்

1980களின் ஆரம்பத்தில் தான் முதன்முதலில் பெண் கள் கல்லூரி செல்வது பரவலானது. அப்போதைய கல்லியில் இலக்கியம் சாதாரணமாக வே அன்னவரும் விரும்பத் தக்க வகையில் இருந்தது. ஆன பெண் என இருபாலுமே இலக்கியம் படிப்பவர்களாகவும் இலக்கியத்திற்கு தங்கள் படிப்பறிவை பயன் படுத்துபவர்களாகவும் இருந்தனர். இந்த காலகட்டத்தில் தான் நவீனத்துவக் காதல்களும் ஆரம்பித்தது. காதலில் சிறப்பே காதலை சொல்லும் இடம்தான். இன்றைக்கு இருக்கும் பெரும்பாலோனர் அன்ற காதல் சொல்லியதை நினைத்துப்பார்த்தால் புன்னைக்கையை உதிர்க்காமல் இருக்க முடியாது.

நவீன காதல்கள் ஆரம்பித்த பின் காதலை சொல்லுவதற்கு வித்திபாசமான அன்று முறைகள் தேவைப்பட்டது. இலக்கியம்பரிசுகியம் நிறைந்த அந்த காலத்தில் கவிதைகள் தாராளமாக காதலை (நேராகவும், மறைமுகமாகவும்) சொல்ல பயன் படுத்தப்பட்டது. அதேக்மாக அனைவருமே காதலுக்காகத்தான் தங்கள் முதல் கவிதையை எழுதிருப்பார்கள். காதல் பெரும்பாலும் தோல்லியில் முடிந்தது. காதல் கவிதை எழுதுபவர்கள் காதல் தோல்லியில் முடிந்த பின் கவிதை எழுதுவதையும் முடிந்து விடுவார்கள்.

காதல் தோல்வி அடைந்த பின்னும் கவிதை எழுதுபவர்கள் தங்களை கலிஞர்களாக ஆக்கி கொண்டார்கள்.

9.0 கி லி ஸ் உலகம் ய மாக்கலுக்குப் பின் கல்வி வியாபாரமாக வும் கல்வி கற்பது பணம் சம்பாதிக்கவும் என்றான வடத்தில் படிப்பது பற்றி விலக்கியத்திற்கு இடம் இல்லாமல் ஆகிவிட்டது. அதோடு கவிதைகள் படிப்பதும் எழுதுவதும் ஒரு குறிப்பிட்ட வட்டத்தோடு முடிந்து விட்டது. காதலை சொல்ல ஆங்கிலத்தில் எழுதிப் பார்டுகள் பயன்படுத்தப்பட்டது. கவிதைகள் எங்காவது படங்களில் வந்தால் சிரிப்பது என்றாகி இருந்தது. கவிதைகள் கருங்க ஆரம்பித்ததும் இங்குதான். பக்கம் பக்கமாக இருந்த கவிதைகள் 10 வரிக்குள் தங்களை கருக்கி கொண்டன.

21ஆம் நூற்றாண்டில் காதல் கவிதைகள் (காதலும்) இன்னும் சுருங்கிப் போனது. 2000 களில் படித்தவர்களிடம் கவிதை எழுதி காணப்பித்தால் என் இப்படி கத்தி வளைச்சு எழுதிருக்க நேரா சொல்ல வேண்டியதானே என்ற பதில் தயாராக இருக்கிறது. அதையும் மீறி முகநூலில் தனக்கான ஒரு வட்டத்தில் இன்றும் கவிதைகள் இயங்கி கொண்டிருக்கிறது மகிழ்ச்சிதான். இன்று காதல் கவிதைகள் அந்த கவிதைகளில் மட்டும் தான் வாழ்கிறது.

எனக்கு தெரிந்து ஜஸ்வர்யராம் நடித்த ஒரே படம் கண்டுகொண்டேன் கண்டுகொண்டேன் மட்டுமே.

இதில் ஈஸ் தன்ன காதலிப்பதற்கு தேவன் ஒருவள் மின்னல் மழையில் வருவான், கவிதைகள்

பாடு வான் என எதிர்ப்பார்த்து
காத்திருப்பாள். எதிர்பார்த்ததை போல
அப்பாஸ் ஒரு மழையில் கவிதை
பாடுக் கொண்டே வருவான். இது
இருக்க இன்னோர் புறம் மம்முடிடி
ரானுவ வீரனாக முரடாக இருந்தாலும்
மெல்லிய அன்பை ஜல்லின் மேல்
வைத்திருப்பான்.

காத விக்க ஆரம்பிக்க
இலக்கியம் படிக்கும் ஒரு வன
தேவைப்பட்டாலும் காதலை அடுத்த
கட்டத்திற்கு நகர்த்தி செல்ல அன்பாள
கவிதைக்களை சொல்லும் ஒருவனை
விட நீஜ அன்பை செலுத்தும் ஒருத்தன
தான் தேவை என போற போக்குவ
கவிதை, இலக்கியம் எல்லாம் காதுக்கு
உதவாதனு ஒரே போடா போட்டு
சொல்லிருப்பாங்க.

இன்றைய கால கட்டத்தில்
ஜல்லாம் கிடையாது, அப்பாஸாம்
கிடையாது. ஆனால் மம்முடிகள் போல
அதிகம் பேர் இருக்கிறார்கள். மம்முடிடி
போன் நோரிடம் நிறைய காதல்
கவிதைகள் எழுதப்படாமல் இருக்கிறது.
அவை கடைசி வரை எழுதப்படுவதும்
இல்லை. அவர்களுக்கு அதை அழகிய
வாத்தைகளால் எழுத் தெயியாமல்
இருக்கலாம். ஆனால் அழகிய மறையில்
கவிதையாகவே வாழ்ந்து விடுகின்றனர்.
கவிதையை எழுத விட விட
கவிதையாக வாழ்வதில் தான் ஏதோ
அர்த்தம் உள்ளதாக தெரிகிறது. கவிதை
எழுதுவார்கள் கவிதையாக வாழ்வாங்கலு
எதிர்பார்க்க முடியாது. இனியேனும்
கவிதையாக வாழ முயற்சிக்க
வேண்டுமென நினைக்கிறேன்.

அஜீக்

நய்தல்

விழிவாசல் வந்தேன்

மாங்களியாக இருக்கும்
உன் கன்னம் கண்டேன்
மஹர்கள் குடிவிகாண்ட
உன் கூந்தல் கண்டேன் !

செவ்விதழ் இரண்டிலும்
தேன் சொரியக் கண்டேன்
செவ்வானம் போல் நிறம் கண்டு
நிகைத்தே நின்றேன் !

கண்கள் இரண்டில்
கருணை வென்னம் ஓடக்கண்டேன்
கலையின் அழகை
உன் கருவிலிருக்க கண்டு
புரிந்துகொண்டேன் !

காஜும் காட்சியெல்லாம்
கடவுளின் சாட்சி என்றேன்
கரங்கள் கூட்டி
காலம் முழுதும் வணங்க நின்றேன் !

உளி கொண்டு செதுக்க
உன் உடல் என்ன கல்லா ?
உணவின்றிக் குடிக்க
உன் உடல் என்ன கள்ளா ?

உளர்வின்றி இருக்க
நான் என்ன மன்னா ?
என் உணர்வைப் புரியாத
நீ ஒரு பெண்ணா ?

விழிவாசல் திறந்து என்னை உன்
செல்ல மொழியாலே அழைத்துப்பார்
வழக்கைக்கரு வழிகாட்டும் வள்ளுவரும்
வாரி வழங்கும் வள்ளவாரும்
நான் என்று நீ அறிவாய் !!

வேலனையூர் விங்கா

காப்டேரியா கவிதைகள்

1

*
மெல்ல நடந்து
போய்க்கொண்டிருக்கையில்
சட்டென திரும்பிப் பார்த்து
சிரிக்கிறாய்.
அவ்வளவுதான் கவிதை

*
நீ அருந்திக்கொண்டிருக்கும்
காஃபியின்
ஒவ்வொரு மிடறும்
திகட்ட திகட்ட காதல்

*
யாரோ உன் பெயர் அழைக்கையில்
என்குள் அளிச்சையாக அரும்பும்
அந்தப் புன்னைக்கு
என்னிடம் பெயரில்லை

*
அவ்வளவு க்கிதமானதாயும்
எனிதானதாகவும் அமையவில்லை,
ஒவ்வொரு முறையும்
உள்ளைப் பார்த்தும்
பார்க்காதது போல நடிப்பது.
ஏதேனும் ஒரு வகையில்
எப்படியும் சொத்தப்பிலிடுகிறேன்
இன்னமும்.

*

எப்போதும் போல
அளிச்சையாக
நிமிர்ந்த ஒரு தருணத்தில்
எதிரிலில் நின்றுகொண்டு
பேச்சுவாக்கில்
மிக லாவகமாய்
காற்றினை சிறை செய்து
கொஞ்சம் கொஞ்சமாக
விழுவிக்கிறாய்
சின்ன சின்னதாய்
புன்னைக்கள் செய்து

2

*
அவளறிந்த
ஆகச்சிறந்த
காதல் கலைகளில்
அதிபிரானமானது,
மிக அணாயகமாக
ஒரு மந்தகாசப் புன்னைக்கயை
உதிர்த்து
எனைச் சாப்பது.

*

நிச்ப்தம் கலியும்
இந்தப் பின்னிரவில்
தூக்கம் தொலைத்து
களவுகளற்று களத்கும்
நமதிந்த இலக்கற்ற உரையாடல்கள்

*

உன்னுடைய
கேபினிள் டேபிளில்
ஒரு கையினை மட்டும்
ஆகஸ்மத்தாக
கள்ளந்தில் வைத்து
'என்னா 'என்பது போல்
எதிரில் நிற்கும்
எனை பார்க்கும்
உதந்த நிமிர்ந்த விழிகள்.

*

பின் அந்திப்பொழுதுகளில்
உள் மீதான காதல்
நறுமணம் அரும்பி
ததும்ப துவங்குகிறது;
இன்றைக்கு
நாம் ஓன்றாக அருந்திய
காபியின்
ஒவ்வொரு மிடறு போல்.

பிரபாகரன் ஈஸ்வரமூர்த்தி

புதிய நண்பர்கள் அழகான ஒரு
கவிதையாக இருக்கலாம்.
அணால் பழைய நண்பன் ஒரு
அரிச்சுவடி போல
அரிச்சுவடி தெரியாமல்
கவிதையைப் படிக்க முடியாது

- வேஷ்க்ஸ்பியர்

என்னுருவமற்று

வழி நெடுக்க
உடைத்துக் கொண்டே
போகிறப் பெண்ண.

உடைந்த
என் சில்லுகளைச்
சேகரித்துக்கொண்டே
வருகிறேன்.

எவ்வளவு முயன்றும்
உடைந்த என்னைச்
சரியாகப் பொருத்த
இயலவில்லை.

சரியாய்ப் பொருந்தாத
என் விகார பிம்பம்
வருத்தி விடக் கூடும்
உன்னை.

மேலிருந்து கிழோ
அல்லது
கீழிருந்து மேலோ
ஒரு பார்வைப் பார்த்திடு.

எனக்குக்
கிடைக்கப் பெற்றும்
சாப விமோசனம்.

என்னுருவமற்று
உன்னைப் பின்தொடர
என்னாலாகாதடிப்
பெண்ணே...!

பாரியன்பன்
நாகராஜன்

இருத்தலை வெளிப்படுத்தல்

ஒதுக்கினிடும் பெருங்கூட்டத்தின் ஓரத்தில்
பல்லையும் தலையையும் நீட்டிக்கொண்டு
ஒளிப்படம் எடுப்பதில் தொடங்குகிறது
இருத்தலை வெளிப்படுத்தல்

நடிகரின் பக்கத்திலென்றால்
நான்காம் வரிசையாளாலும் பறவாயில்லை
இடக்காதின் கடுக்கன் தெரிந்தால் போதும்
அடையாளத்தை நிருபித்துவிடலாம்

சாதனையாளர்களின் கூட்டுப்படமொன்றில்
நிரப்பப்படாத நாற்காலியொன்றில்
ஒடிப்போய் அமர்ந்துகொண்டு
ஆள்மாறாட்டம் செய்யலாம்...
பின்னொரு தலைமுறையிடம்
சாதனையாளாக அடையாளப்படுத்த எளிதாக இருக்கும்

பெருஷி ழாக்கள் என்றால்
சந்தன மாலைபொன்றைக்
கையிலேயே கொண்டு செல்வலாம்
கூட்டத்திற்குள் மாலை மட்டும் தான் அடையாளம்
சிறப்புச் சிற்றுண்டு பெற்றுக்கொள்ள...

முட்டிக்கொண்டு படிமடுப்பது
முதலைமஸ்சருக்கும் பிடிக்காது தான்
தீட்டைப் போல் ஒதுங்கிநிற்பார்...
அதற்கென்ன செய்வது
அன்னியோன்யம் பேண முட்டத்தான் வேண்டும்

இருத்தலை வெளிப்படுத்தி
அடையாளத்தைக் காக்க
உலகை எதிர்த்து
இலக்கியம் படைக்கவா முடியும்

அவருக்கு வேண்டாமென்றால்
காறித்துப்பிக் கொண்டே
இருமுறை குளித்துவிட்டு போகட்டும்...

அஹு
அஹு

பண்ணார்
பண்ணார்

புழுதக்கள்ம்புகள்

ஒற்றை வேர இறுகப்
பற்றிய கிளைகளில்
கோகிலக்கானகங்கள் மட்டும்
எச்சங்களாய் சுமக்ஞும்
மூல்லை நிலத்தை
மீட்டப்பார்க்கி ரேன்..

வற்றா நதி பச்சைச் ப
பச்சைகள் ஊட்டாதது
கொந்தாய் நெல்மணிகள்
மண்ணொட்டு பயம் சுமந்து;
அந்தியில் இல்லம் எழுதும்
கொழுந்தங் கணகளுக்குள்
உறைந்து போன பக்ஞமகளாய்....

செம்மன் எங்கும் குருதிப்புள்ளாய்
மரணவோலங்களும், மங்கைகள்
நகில் கொய்த கயவரின்
நிழல் கிலியில் நானின் மாண்—
வரலாறுகளை விழிமுன்
இருத்துகிறேன்.....

நிதாசனங்கள் போர் என
வரைவிலக்கணப்படுத்தினாலும்
நிர்முடன்களாயல் பகுப்பட்டாலும்;
மண்வாசம் எங்கும்
மரணாலைகள்
நிர்த்தராணமிடப்பட்ட
அரசியல் சதுரங்கங்கள்...

மெளட்டை மாந்தரை
நெட்டிடை போக்கிவியாய்
குற்றம்துறந்து தூத்தப்பட்டன்
கொற்றம் ஏந்திகள் மனப்பறி
மண்ணுக்குள் வினதுயானார்கள்

அத்தனைக்கும்
பாழ் மன்னின் விதியென
மென்மாய் அழுகிறேன்
மனதினுள்!!

மின்றா இமாம்
(மின்மினி)

நாட்பட்ட புன்னாக

அவர்கள்

நடுக்கத்தின் சிறைக்குள்
வாரத்திற்கு இருமுறை
அடைத்தார்கள்.

வாயில் பூட்டும்
கைகளில் விலங்கும்
அடிக்கடி மாட்டினார்கள்.

உணவும் உடையும்
மலிந்த சந்தையில் வாங்கு என
பாதை காட்டினார்கள்.

அன்பையும் நட்பையும்
விலைக்கு ஏலம் கூறி
அடமானம் வெத்தார்கள்.

மரண சாலையில்
திணமும் மலர்க் கொத்து நீட்டி
வரவேற்றார்கள்.

இரத்தம் படியாத
சிறைச்சாலையை எனக்காக
இடித்துக் கட்டினார்கள்.

தீப்பிபாறி கக்கும் கண்களை
கண்ணீரால் நளைத்து கரியாக்க
திணமும் பழித்தார்கள்.

பசிய கோதுமை
வயல்களை ஏரித்து
பாலைவாத்தை மேயும் படி
பணிந்தார்கள்.

சவ்மானமாக

துண்புகளை எளக்காக
அர்ப்பணித்தார்கள்.

பசியையும் கேபத்தையும்
தின் தின் என அழுத்தீ
திணித்தார்கள்.

என் நரம்பறுத்து
சீற்றும் மிகு குருதியை
காட்டு மலர்களுக்கு
சாயமிட்டு விற்றார்கள்.

ஒக குலுக்கும்
உள்ளங்களைய
கவாலை கொண்டு
கரியாக்கினார்கள்.

களைத்துப் போன
வார்த்தைகளை அள்ளி
தூத்து வளத்துக்குள்
புதைத்தார்கள்.

நாட்பட்ட புன்னாக
இன்னும் நாட்பட்ட புன்னாக...
நான் இன்னும் இறக்கவில்லை
என் தாய் மன்னே
ஏன் அகதியானாய் ?
என்னைத் தத்தெடுத்துக் கொல் !

தமிழ் உதயா
லண்டன்

ஏய்தல்

கொம்புபயம்

பணிசிவனும் கொம்புக்கான
என் பிரயத்தனங்கள்
சாத்தியமற்றே சாய்கள்றன ..

கொம்புடை மிருகவிமல்லாம்
பணிவுடன் கூட்டமாய்
தலை நாட்டகி
பிரம்மிமன புல்மேயும்
ஒணவாயிள்ளி ..

கொம்பிலா மிருகம்
ஒணவ கர்ஜுனையும்
கய நலத்தாக்குதலும் கொண்டு
பயிமனும் குகையில்
பதுங்கிக்கிடக்கும் ..

பணிவு கூடக் கூடக்
உனக்கென்ன
கொம்பா முளைத்திருக்கிறதென்கிறார்கள் ..

அந்தக்கொம்பு வளைந்தும்
கிளைத்தும் கூர்த்தும்
தீய்க்கப்பட்டும் கிறுந்தாலும்
கொம்புயம்
ஒணவத்தை பீன்வாங்கி
பதுங்கவே செய்கிறது ..

நரிக்கொம்புகளை
தோலுரித்தே
உடைத்தெடுக்கிறார்கள் ..

கொம்புடை மிருகம்
சீக்கரம் சிறைப்பட்டு
வதைக்கவும் படலாம் ..

எனினும்
வழிபாடும் வாழ்வும்
வருடம் ஒருமுறையாவது
கொம்பின்மேல்
வண்ணமினா பூசப்படுவதால் ..

கொலை பீடத்தின்மேல் கிடத்தப்பட்ட
கொம்புடைய என் தலைமீது
கொலைவாள் ஓங்கப்பட்ட
தருணங்களிலும் ..

கொம்புக்கான
என் பிரயத்தனங்கள்
கிடாட்டந்துகொண்டே கிருக்கும் ..

ராகவபிரியன்

தொலைந்து போகிற மனிதன்

யாரோ உயர்வதற்கு யார்யாரோ பாடுபட்டு
சீரோடு செல்வமும் சேந்தபூத்து - தேரோடு
செல்கின்றத் தெய்வச் சிலையாக்கி வைத்துவிட
அல்லலில் வீழ்ந்தோம் அறிந்து.

ஐரை அடித்து உலையில் இடுகின்ற
பேரைப் பிடித்து பிடித்தபடி - தாரையும்
வார்த்துக் கொடுத்து வணக்கமிட்டு வாழ்த்தியே
சிரகெட்டுப் போனோம் சிதைந்து.

அடித்தப் பெருஞ்சொத்தை ஆண்டனுப விக்க
நடிக்கின்ற நாடகத்தில் நாழும் - படித்தறிந்த
முட்டாளின் வேசம் முகஞ்சுசூத்துக் கொண்டேனும்
கட்டாயம் போட்டோம் கசந்து.

அவனவன் உழைப்பில் அவனவன் வாழ
எவன்வந்தால் என்னவென்று என்னா - தவனெல்லாம்
ஒன்றாய்க் கிளர்ந்தெழுந்து ஓர்நாள் திரண்டுவிட்டால்
நன்றாய் இருக்கும் நமக்கு.

தேருதல் காலங்களில் தேடி வருவோரின்
பேருரை என்னும் பெரும்புனருகை - சீருரை
என்றென்னை சீரமிலை ஏற்கும் மனிதனாய்
நீன்றுபோகின் றோமே தொலைந்து.

- மெய்யன் நடராஜ்

நித்தியமானது...

கார்த்திகையில் துளிர்த்தாய்
 கண்களில் மலர்ந்தாய்
 கவித்தென்றலாய் படர்ந்தாய்
 கனவிலும் கதை பேசினாய்
 கற்பனை சரம் மீட்டினாய்
 காலங்கள் அகவை ஒன்றாய்
 கரைந்த போதும் கலக்கிறாய்
 மார்க்குயிலும் தொடர்ந்தாய்
 மாற்றங்கள் நிறைத்தாய்
 மண்டியிட்ட போதும் மரணத்தை
 இறைஞ்சியபோதும்
 மடிமீதே தவழ்ந்தாய்
 மருதுமா மயக்கம்தரு மார்க்கமா
 மண் நேசிக்கும் ஆத்ம நட்பா
 மறுபடி ஆன்மா தொடும்
 ஆத்ம ராகமா
 பொய்மைகள் கலக்கா பொக்கிஷமா
 என்னவென்று சொல்லு
 என்னை வெல்லுமென்று
 சொல்லு நட்பில் புது
 புரட்சி என்று சொல்லு
 சொந்தங்கள் கடந்த
 தெய்வீகம் என்று சொல்லு
 சோகங்கள் கடந்த
 மோனத்தவம் என்று சொல்லு
 ஓர்நாள் உயிர் பெற்றே
 உலகானும் நம் நட்ப
 அதுவரை மென்சுசிரிப்பில்
 மறைந்திருக்கும் தூயநட்பு

- சிவதார்சினி ராகவன்

யாதுமாகினாள்

வாசுதாறி அந்தர் பொழுதுகளில்
என்கெட்டாரு அவனும்
அவனாரு நனும்
அவனது உடலிருப்பில் எந்தன் தனிகை
கணாக்கள் பசுவுகளால் கடலஞ்சியும் தனிகை
வளர்ந்த படிப்பதைப்படியும் தும் வளர் ஏனாலும்
ஏழ்வத் அவனிடம் பூதக் காளிகளும்
எவ்வாறு சீடியம் அவனிப்பதீல் என
அலித்த கவத்திருத்தான்
நான்பக் வடிகல மட்டாள்
வழித்து விட்டும் சீடியலு மட்டாள்
அந்த அண்ணும் அவனை தட்ட தட்ட நட்ட
ஏழ்வத் யூத்ருவன்
கிழஞ்சிரு வறுதின் அவசியத்திலில்
கிடை ஆதித்தி பட்டி வழித்தில் அவனை விட்டும் வருகென்
ஒப்ப கிழஞ்சில் ஒப்ப பட்டிய சூத்திருப்பன்
என் ஆதை தட்டால் எனக்கெல்ல அவன் ஹஷ்திருப்பாள்
ஏழ்க்காலு பெண்டால் கிடை துபவியோ
கீதாக்கி தன் ஆகவன்
கருகள்கூதும் கீஞ்சும் கெள்ளாள்
என் ஆதைந்த கூறி
அவன் பொழுதுவுமிள் கீஞ்சும்

என் கைகளுக்குள் சிலைப்பட்டு சிறிப்பன்
 அவசரங்கு கை கொட்டுக்கும் அந்தர் மயணத்தெலிகு
 பொன்னுமாறு ஒன்று எங்களுக்குள் விடியுற்
 சூக்காகும் திருப்பது ஏற்றுத் தோகு
 ஜூப்பன் பெருவுவளிலீல் ஜீவியரங்காறு
 சிறிக்காற் கவர்பன்
 சிற்றிக்காற் கவர்பன்
 விருத்த உலங் ஹாட வியீக்காற் கவர்பன்
 தாஸ்டு பாட என்னன் கூங்காறு கவர்பன்
 ஆலிலாகும் ஹாட என்னன் அசு கவர்பதீல்
 அவன் யுதந்தித் வழி

யத்துற முச்சி தீ புத்தகர் முச்சி
 சிருச் சுதாக்கூர் அது தடை மட்டுமல்ல தாடையெல் பா என்
 அம்மனிடம் நிரும் வசாற் வெண்டித் தஞ்சாவுரி
 அவன் தீவிர வழி
 அஞ்சிய எண்ணிக்கூரா அவன்
 ஆட்டப்படுமாட்டுத் தங்கீ
 பட்ட வந்தைஞும் பாப்பன்புமும்
 எக்குஷுவிழீக்கும் கெட்டகையூர் அஞ்சியகூராயற்
 பண்ணீக்கர் வட்கீகம் அவன்
 என் தாப் எண்ணிக்கூரா என்னவன்
 ரிகாற் என்றிமயானவன்
 என்னாரு திருண்புறக் கலர்புதீல்
 திளிமயானவன்

- பிரேமி

வலிகள் சுமந்த மண்

பாராண்ட மூத்த இனம்
பாஞ்சட்டு நிற்கிறது தினம்
இனைகொண்ட இதயங்கள்
துணையிள்ளி தேசமெங்கும்
சிதருண்டு வாழ்கிறதே
சீர் கொண்ட தமிழ் இனம்

அகத்தியன் கண்ட
மாங்களிக் தீவில்
வைத்தியன் எங்கே
இனவெறி பைத்தியங்கள் எங்கும்
தீர்க்கவொன்னாப் பிரச்சினைகள்
தீங்கனாமும், மீட்டங்களும்
உதிப்பார்க்கென காத்திருப்போடு
எங்கும் ஒரு இனம்

விழியல்கள் தேடி வீறு கொண்ட போதும்
விடைகாண பயணம்
முகவரிகளை தொலைத்துறு
மொத்தமாய் சுந்தோசங்கள்
சாத்தானிடம் அடகு கொடுத்தும்
சதுரங்கத்தில் நாம்

மாலைபோட்டு தோறில் வைத்து
வாழூக்கட்டி காவில் விழுந்து
கொண்டாயிய காலங்கள் ஓடி
தேடிக் கேடி சிறைபிக்கு
தெறுவெல்லத் உதிரம் சிற்றி
கண்கீர் காவியமென
நிர்க்கதியானோம் நாம்

கூடிய வாழ்ந்த வாழ்கை
ஙவன்டோடு சிறைபெயடுத்து
பூர்வீகம் பறித்தொடுத்து
குடில் வைக்க பூமிகேடு
ஸ்ரீய வைக்குதனரே
இரும்ப இதய இறையயங்கள்

பணத்துவமுற், பழகியவனும்
பார்வையபற்று நின்றனரே
நாம் கண்ட துபர் யார் கண்டார் பாரில்

பிஞ்சி மழலைகள் கெஞ்சி நிற்க உயிருக்கு
கொஞ்சம் நானும் இரக்கம் இல்லாது
கொண்டு குவித்தனர் நச்சி, நச்சியென
மலையாடம் அன்று

அங்குங்கள் சுதைத் துண்டுகளாய்
அங்கெங்கும் வீசி கிடக்க
பிஞ்சியபதேல்லாம்
கஞ்சிக்கும், உயிருக்கும் கெஞ்சி

மனமெல்லாம் கல்லாய்
பின்னியெல்லாம் தூண்டி
வழியெல்லாம் விஷம் கொண்ட
பாந்துகள் தீங்காய
நீதியான உறவுகளும் நந்திக் கடவோம்...
வலிகள் கற்ற மன்

திருக்கோவில் ஏ.எஸ்.கார்த்திகேசு

கிளைய பாரதி கவிதைகள்

1.

உன் கடிதங்களிலிருந்து
சில சொற்களைத்தான்
களவாடியிருந்த
பொழுதுகளில்தான்
ஏந்தப்பாடல் 2.
எனக்கு கிடைத்தது
தெருப்பாடகளின்
வலியுடனும்
களிப்புடனும்
முச்சுக்குழலை
சுட்டுக்கொண்டே
பின்தொடர்ந்தது
பின்னொரு நாளின்
கடும்பகலின்
வெம்மையையும் காண்டு
அது
தின்னும் அத்ராத
சியாஸாங்களை காங்கிய
கல்லறை பூங்கள்
பாடலின் பிரதியாய்
ஏதிர்பாளிக்க
இயங்கித்துமந்து
ஏன் விவரிப்பாகவேயும்

யாருமற்ற மதிய
வேளையிற்
ஒரை நுழைந்து
அலைகிற காற்றாய்
சத்தமின்றி
கண்ணிர் தேங்கி
அழுது முடிக்கிற
ருழந்தைக்கண்களிலும்
உவுக்கிலிட்ட
திலைகளின் மழையின்றும்
தின்னும் இறங்கா
மணல் முகட்டு
மேகங்களிலும்
உன் விடைப்பாலின்
ஏவசா முக்கத்திலும்
அதுகோ
இயநிக்கிகாங்கிரையு
ஏஞ்சாங்கைக்குயை